

Giới thiệu Con Thỏ Ăn Cỏ Gần Hang

Edit: Min

Convert: Kat

Thì ra da mặt của phụ nữ có thể dày đến loại trình độ này!

Thì ra da mặt của phụ nữ còn có thể dày thêm một chút! @.@

Thì ra da mặt của phụ nữ dày không có giới hạn...

Bạn đang đọc truyện *Con Thỏ Ăn Cỏ Gần Hang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thượng: Con thỏ động tâm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Nhiên thích trêu đùa Trầm Thần, đó là chuyện mà mọi người đều biết.

Bình thường lúc đàn ông và phụ nữ ở cùng nhau, đàn ông phải cảm thú chút, nhưng mà lúc Tô Nhiên và Trầm Thần ở cùng nhau, Tô Nhiên cảm thú chỉ chút.

Trầm Thần thường hay : “đời làm sao lại có loại phụ nữ như ?”

Tô Nhiên hắc hắc cười : “Quen biết tôi là phúc khí lớn nhất đời này của ! có tôi, cuộc sống đại học của có biết bao buồn tẻ chán nản a.”

Trầm Thần tròn mắt liếc cái, được câu nào, nhưng sau đó tháo kính xuống, day day trán, thờ dài : “Ừm, lời là .”

Tô Nhiên càng đắc ý, “Vốn chính là như thế, tôi chính là mặt trời mang đến ánh sáng cho cuộc đời, phá vỡ cuộc sống bình lặng như mặt nước của , chiếu sáng cả con người !”

Chiếu hay chiếu lên người biết, song Tô Nhiên đúng là phá vỡ trạng thái luôn theo khuôn phép trong cuộc sống của, dù sao cũng làm cho cảm thấy này cứ hết lần này đến lần khác cho thấy mặt thể tưởng nổi.

ra da mặt của phụ nữ có thể dày đến loại trình độ này!

ra da mặt của phụ nữ còn có thể dày thêm chút! @.@

ra da mặt của phụ nữ dày có giới hạn....

thực thể từ khi nhìn bộ mặt của Tô Nhiên, Trầm Thần liền chưa từng đối đãi với Tô Nhiên như phụ nữ, mặc dù Tô Nhiên toàn thân có giống phụ nữ ở chỗ nào.

Mỗi lần chịu nhường nhịn Tô Nhiên, Tô Nhiên liền tức giận đến phát điên: “Này, là người đàn ông sao lại có thể mọn như thế? Có thể đối xử với như vậy sao?”

Trầm Thần vô cùng bình tĩnh : “ là con sao?”

“Con bà nó! Lão tử cần phải coi quần áo cho xem mới tin sao?” Tô Nhiên thô lỗ .

Trầm Thần được gì nữa, so với lưu manh, vĩnh viễn là lưu manh hơn nữa còn là tuyệt thế nữ lưu manh.

Lúc còn học đại học, Trầm Thần là thành viên hội học sinh, Tô Nhiên là trợ ban tân sinh, hai người thường xuyên cùng nhau trực ban lúc học sinh mới có giờ tự học, bao lâu sau, ngay cả sinh viên năm nhất cũng hay ở trước mặt bọn họ trêu đùa.

Tô Nhiên mang sách đến cho đội trưởng Triệu Kiệt cũng nhận được lời trêu chọc: “Trợ ban à, chị với Trầm sư huynh rất xứng đôi, hai người mà thành đôi là rất tốt.”

Tô Nhiên nhếch miệng, thuận tiện đá đá Trầm Thần, : “Này, người xấu, nghe thấy gì chưa? Đôi ta thực xứng có phải !”

Trầm Thần dẩu vết né tránh, đẩy đẩy kính với Triệu Kiệt: “Chúng tôi nếu muốn thành cặp, còn cần tới cậu sao?”

Tô Nhiên rung đùi đắc ý cười, tặng cho Triệu Kiệt ánh mắt: Xem xem, biết chưa biết chưa?

Triệu Kiệt ỷ khuất : “Tôi chỉ thôi.”

Tô Nhiên vẫn như trước cười : Tên nhóc thôi, lời này đến lượt học sinh năm nhất như cậu sao? Cậu cho là sư huynh sư tỷ của cậu ăn ngồi rồi hả?”

Trầm Thần nhìn thờ dài : “ có chút thực nữ nào, chẳng trách có người muốn.”

Tô Nhiên hung hăng trừng mắt liếc nhìn cái: “ có người muốn muốn, dám cần thử xem!”

“ lời này, người khác nghe xong lại hiểu lầm.” Trầm Thần có chút bất đắc dĩ.

“Có rất nhiều người hiểu lầm rồi, còn đề ý nhiều thêm người? Tô Nhiên cho là đúng .

Trầm Thần nhìn , “Được rồi, thắng.”

Tô nhiên liền vui vẻ.

Sau khi giờ tự học kết thúc, Tô Nhiên cùng Trầm Thần trở về khu ký túc xá, Tô Nhiên liền kéo ống tay áo Trầm Thần hỏi: “Này này, chúng ta tại sao lại thể thành đôi? biết hai chúng ta rất xứng đôi sao?”

Trầm Thần tay đẩy móng vuốt vuốt ve của : “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

Tô Nhiên da mặt rất dày lại đưa móng vuốt ma quỷ qua, cười hề hề đề tiện: “Hai chúng ta chứ có phải là ai với ai đâu, đúng ?”

Vấn đề này Tô Nhiên hỏi qua chỉ lần, Trầm Thần mỗi lần đều trả lời.

Người khác cũng đều thành thói quen đối với phương thức ở chung của Tô Nhiên và Trầm Thần, tuy rằng thường xuyên ở trước mặt hai người họ có ý tứ sâu xa khác đùa “ phải oan gia đặng đầu”, nhưng ai cũng hiểu, Tô Nhiên và Trầm Thần, là em thân thể thân hơn: Phi quan phong nguyệt, chỉ vì thiệt tình*.

(* phải tình nam nữ, chỉ là thành tâm ý với nhau.)

Bọn họ thành công trong việc chứng minh với mọi người, giữa nam và nữ có thể có quan hệ bạn bè thuần khiết!) *hồi sau mới*

Quan hệ của Tô Nhiên và Trầm Thần ở trong mắt người ngoài rất mờ ám hơn nữa thủy chung vẫn mờ ám, nhưng điều này cũng ảnh hưởng đến quan hệ bạn bè của bọn họ, đường vẫn thường xuất cảnh tượng mấy con ngựa chạy chồm chồm cỏ đầy bùn đất quay đầu lại. (Min: đúng là thực nữ gì hết – giống Vân tỷ)

Bạn đang đọc truyện *Con Thỏ Ẩn Cỏ Gân Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Sau khi tốt nghiệp, bọn họ từng có một bận đều làm việc ở Hàng Châu, Trầm Thần ở Tân Giang, Tô Nhiên ở Hạ Sa.

Tô Nhiên thường nói Trầm Thần không có lương tâm, đều ở Hàng Châu mà không đến thăm cô, tuy rằng Tân Giang cách Hạ Sa tương đối xa, tuy xa

nhưng vẫn ở trong một thành phố aaaaa.

Tô Nhiên ngoài miệng nói anh không đến thăm tôi, tôi liền đến công ty anh, đến lúc đó người khác sẽ nghĩ bạn gái anh đến thăm, làm cho anh càng không tìm được bạn gái!

Nhưng làm việc ở Hàng Châu hơn nửa năm, hai người đều trở về quê hương làm việc, cũng không gặp mặt nhau lần nào.

Có lần Tô Nhiên lên QQ nhìn thấy Trầm Thần online, liền nhin không được buzz QQ của anh.

Trầm Thần trả lời lại một dấu?

Tô Nhiên: Quấy rầy anh một chút.

Trầm Thần: Làm gì, cô lại cô đơn?

Tô Nhiên: Không có, thấy QQ của anh sáng, cảm thấy có chút không vừa mắt.cb5b568ff505

Trầm Thần: Tôi lập tức out.

Tô Nhiên: Tốt lắm

Không đến một lát sau, nick QQ của Trầm Thần quả nhiên tối màu, Tô Nhiên vui vẻ, tên nhóc này hiện tại sao lại nghe lời thế nhỉ. Người như Trầm Thần, sẽ không làm loại việc là chỉ offline với một mình cô đâu, Tô Nhiên rất hiểu anh. Vì thế lấy điện thoại nhắn một tin nhắn qua: ềy, anh logout thật sao.....

Nick QQ của Trầm Thần lại sáng, nói: Tôi đi tắm rửa.

Tô Nhiên tha thiết khe khẽ nói: Làm chi tắm rửa sớm thế, mới hơn tám giờ, trong phòng tắm lại không có phụ nữ.

Trầm Thần: Cô cho tôi là cô chắc, trong đầu cả ngày đều nghĩ đến đàn ông.

Tô Nhiên: Tôi mỗi ngày đều nhớ anh.

Trầm Thần:.....

Trầm Thần: Tôi đang nghĩ bây giờ bên cạnh sao lại không có người hài hước như vậy.

Tô Nhiên lại vui vẻ, có loại cảm giác không uống công quen biết, sau đó hồi phục: Ồ, anh nhớ tôi a?

Trầm Thần: Đúng vậy, nhớ cô.

Tô Nhiên: Da mặt anh làm sao vậy?

Trầm Thần: Bị cô độc hại bốn năm thành dày hần lên!

Tô Nhiên gõ một cái icon ngược lưng, nói: Xem ra tôi cũng có một chút lực ảnh hưởng nhất định với anh!

Trầm Thần: Đầu chi là một chút, toàn bộ thời gian đại học của tôi đều bởi vì quan biết cô mà bắt đầu rung chuyển bất an.

Tô Nhiên không biết là Trầm Thần nói lời này theo nghĩa xấu, ngược lại cảm thấy thực vui vẻ, quen biết Trầm Thần, là một việc ngoài ý muốn mà cô chưa bao giờ nghĩ đến, Tô Nhiên nghĩ, Trầm Thần nhất định cũng nghĩ như vậy.

Lần gặp lại đầu tiên với Trầm Thần, đã là hơn một năm sau tại lễ cưới của ạn học đại học, chú rể là bạn học của Trầm Thần Vương Nhất Soái, cô dâu là bạn cùng phòng của Tô Nhiên Mật Tổng Miêu.

Trầm Thần và Vương Nhất Soái là đồng hương, lái xe đến đây nhiều nhất cũng chỉ nửa tiếng. Ngày tham gia hôn lễ hôm đó Trầm Thần tự lái xe đến, bởi vì lái xe không thể uống rượu, anh một giọt rượu cũng chưa đụng.

Tô Nhiên là phù dâu của Tổng Miêu, đi theo Tổng Miêu mời rượu một vòng trở về, Vương Nhất Soái bị bọn Trầm Thần một bàn toàn bạn học đại học kéo qua uống rượu náo loạn, Tô Nhiên rút rờ đứng một bên giúp Tổng Miêu nâng váy cưới.

Uống rất lâu, mọi người đều có chút say, nhìn thấy Trầm Thần và Tô Nhiên liền nhin không được muốn trêu đùa một chút, thời đại học lưu truyền câu chuyện về một đôi nam nữ lâu như vậy làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ chứ?

Cũng không biết là ai đưa ra chủ ý, rót hai chén hồng rượu muốn bọn họ uống giao bôi.

Tô Nhiên cầm chén rượu không phản đối cũng không đồng ý, chỉ cười nhìn Trầm Thần, Trầm Thần da mặt mỏng, cầm chén rượu lên ngửa đầu một ngụm uống hết.

Tô Nhiên kinh ngạc, "Này, không phải anh lái xe nên không thể uống rượu sao?"

Trầm thần bị viêm họng, vốn không thể uống rượu, hơn nữa anh có biệt danh "Ba chén đồ", Tô Nhiên có điểm không hiểu, vốn nghĩ với mô điều kiện đó sẽ tạo ra kết quả là, cho dù cô không từ chối, Trầm Thần cũng sẽ cự tuyệt, không nghĩ lại thành kết quả này.

Trầm Thần cười cười nói: "Tôi uống bọn họ sẽ không nào loạn."

Vương Nhất Soái đã uống đến đỏ bừng mặt, tinh thần không phải thực ổn, cười nói với Tô Nhiên: "Cậu ấy đã uống rồi, cô cũng phải uống một chút, cho cậu ấy chút mặt mũi a."

Tô Nhiên lắc đầu nói: "Tôi không uống rượu, say làm sao bây giờ?"

Vương Nhất Soái ngây ngô cười nói: "Chỉ cần không say đến mức cùng cậu ấy lăn lộn trên giường là được rồi."

Tô nhiên giận sảng giọng: "Đi chết đi!"

Quay đầu liền nhìn thấy Trầm Thần đi ra cửa nôn ra, đột nhiên trong lòng mềm đi một chút. Suốt bốn năm đại học, tuy rằng Tô Nhiên thường xuyên "bắt nạt" Trầm Thần, nhưng cũng chỉ là đầu võ mềm mà thôi, Trầm Thần cũng không phải loại người nhẫn nhục chịu đựng, anh thường thường cự tuyệt yêu cầu có chút vô lý của Tô Nhiên. Nhưng Trầm Thần biết rõ Tô Nhiên chẳng những biết uống rượu, hơn nữa tư lượng không kém. Còn thay cô đỡ lấy cục diện xấu hổ này, Tô Nhiên cảm động không chỉ một chút.

Trước khi đến tham dự hôn lễ, Tô Nhiên từng mỉm cười nói phải làm cho Trầm Thần quá chén, bởi vì cô chưa bao giờ thấy Trầm Thần uống rượu, cũng là lúc học đại học, nghe thấy hai nam sinh khác nói chuyện. lúc ra ngoài liên hoan Trầm Thần chỉ uống chút bia liền say, Tô Nhiên vì thế còn chê cười anh thật lâu.

Trầm Thần còn thật sự nói anh sẽ không uống rượu, nếu không buổi tối nhất định không trở về được.

Tô Nhiên hề hề nở nụ cười gian, "Không sợ, đã có tôi!"

Trầm Thần cũng cười, "Quên đi, có cô càng phiền toái."

"Cái gì? Sợ tôi làm gì anh à?" Tô Nhiên thích nhất là xem Trầm Thần bị hỏi đến ngượng ngùng.

Trầm Thần nói: "Cô làm việc luôn luôn không dùng đầu óc."

"Gì!"

"Anh nói gì!"

Tô Nhiên lớn giọng gào trong điện thoại, "Anh cho rằng tôi sẽ làm ra chuyện gì không dùng đầu óc với anh hả?"

"Cũng có thể cô sẽ bắt nạt tôi." Trầm Thần im lặng.

"Ặc, nếu anh không đối nghịch tôi, tôi có thể bắt nạt anh sao?" Lúc Tô Nhiên nói lời này, mặt không đỏ tím không loạn.

Trầm Thần không nhận được nở nụ cười, "Được rồi được rồi, cô nải nải của tôi, là tôi đối nghịch với cô."

Tô Nhiên đắc ý, "Oa, được anh gọi như thế, tôi rất kích động a."

Trầm thần tuy rằng đã rất quen với việc Tô Nhiên bắt chọt lên con thế này, nhưng vẫn là hết chỗ nói.

Tô Nhiên cầm một chén trà đến đưa cho Trầm Thần đang ngồi ngoài cửa, kéo quai hàm nhìn anh uống trà, nói: "Người xấu, tôi đột nhiên thấy thương cảm với anh."

Trầm Thần giương mắt nghi hoặc nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Tô Nhiên còn chưa mở miệng, trước khi anh cúi đầu uống trà còn nói thêm một câu: "Bình thường lúc cô thế này sẽ không có chuyện gì tốt, nói đi."

Tô Nhiên nổi giận: "Làm sao có thể nghĩ tôi hư hỏng thế hả!"

Trầm Thần bình tĩnh vô cùng trả lời cô: "Cô vốn đầy bụng ý xấu, tôi làm sao lại gặp được người con gái thế này ở thời đại học chứ."

Tô Nhiên uể oải, "Anh ghét bỏ tôi, sau này tôi không bao giờ để ý đến anh nữa!"

Trầm Thần buông chén nước, nhìn nhìn cô, nói: "Những lời này, tôi nghe cô nói đã hơn 10 lần rồi nhĩ."

Đôi mắt trong trẻo của Tô Nhiên lóe lên nước mắt: "Lần này là thật!"

Trầm Thần không nói nữa, kêu một tiếng "Tô Nhiên. ....", sau đó khe khẽ thở dài.

Tô Nhiên nhàm chán ngồi một chỗ nghịch ngón tay, Trầm Thần thấy mười ngón tay của Tô Nhiên trắng trẻo, không đeo chiếc nhẫn mà ngày xưa cô yêu quý nhất, liền hỏi cô: "Nhẫn của cô đâu?"

Tô Nhiên thấy lòng đau thắt lại, sau đó lại cười hi hi nói: "Cách đây không lâu đã không cẩn thận làm mất rồi, đang chờ anh mua cho tôi một cái, giúp tôi mang vào"

Trầm Thần yên lặng không nói gì.

Tô Nhiên ngây ngốc nhìn anh, bỗng nhiên nói: "Trầm Thần, tôi cảm thấy thương cảm cho anh là vì nếu anh có bạn gái, hoặc là sau này kết hôn, tôi sẽ không thể đùa giỡn anh giống như bây giờ nữa. Hơn nữa, tôi muốn kết hôn, tôi cũng không thể đùa giỡn lưu manh với anh được nữa, tôi phải hoàn lương aaaaa."

Trầm Thần bị chọc nở nụ cười, giờ tay nhẹ nhàng xoa đầu Tô Nhiên, nói: "Cô có thể đừng có khôi hài như thế nữa được không? Thật sự chịu thua cô."

Tô Nhiên lập tức giương nanh múa vuốt, "Này! Tôi nói thật biết không biết không biết không?"

"Được rồi được rồi được rồi, cô nói đều đúng!" Ánh sáng mờ mờ làm người ta nhìn không rõ, Trầm Thần cười gật đầu làm hòa với cô, Tô Nhiên đột nhiên cảm thấy Trầm Thần cũng không phải là không biết nhường nhịn cô như cô vẫn nghĩ, có đôi khi anh thực nhường nhịn cô, giống như lúc này, giống như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Con Thỏ Ẩn Có Gân Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Cô còn nhớ rõ Trung Thu năm ngoái, khi đó cô với Trầm Thần còn đang làm việc tại Hàng Châu, Trung Thu Trầm Thần không trở về nhà, Tô Nhiên đã nói: "Vậy anh về nhà với tôi đi!"

Trầm Thần đã quên Tô Nhiên mặt dày, không chút áp lực nói: "Ô Trần là địa phương rất đẹp, có thể đi chơi một chuyến."

Tô Nhiên còn nói: "Anh mà đi theo tôi liền sẽ nói với bố mẹ tôi, đây là người đàn ông của tôi."

Trầm Thần hết chỗ nói, cái người tên Tô Nhiên này đâu có tự nhiên tốt bụng như thế chứ, đối với người khác không chừng sẽ là thật sự hảo tâm, nhưng đối với Trầm Thần anh mà nói, luôn bị biến thành đùa giỡn, không có một lần ngoại lệ nào.

Bây giờ, nếu các cô gái đều trở nên giống như Tô Nhiên. .... Trầm Thần bỗng cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua sau lưng, lập tức dập tắt hoàn toàn cái ý tưởng đáng sợ kia, loại ý tưởng này tốt nhất là không nên xảy ra.

Trầm Thần trầm ngâm một lát rồi nói: "Cái này có thể."

Tô Nhiên nghi ngờ, "Trầm Thần anh không sao chứ? Không bị não tàn ngắt đi hay phát sốt chứ?"

"Không" Trầm Thần không chút do dự trả lời.

"Vậy anh nhất định là thất tình!" Tô Nhiên đưa ra kết luận.

Trầm Thần thích một người con gái, Tô Nhiên biết, còn biết người anh thích cô cũng có quen, chỉ là vẫn không hỏi ra phần sau, đối với vấn đề này, Trầm Thần luôn kín như bưng không hở ra lời nào.

Trầm Thần không nói lời nào, Tô Nhiên coi như anh cam chịu, cảm thấy Trầm Thần thất tình mà cô còn bắt nạt anh như vậy, liền cảm thấy mình rất vô nhân đạo.

"Nếu không Trung Thu ta không về nhà nữa? Cùng anh về nhà mẹ đẻ nha?" Tô Nhiên trong điện thoại thiết tha hỏi.

"Cô. ...." Trầm Thần không biết nên nói gì cho phải, cái người tên Tô Nhiên này a. .... Anh vĩnh viễn đều không hiểu trong đầu cô suốt ngày suy nghĩ cái gì, chỉ là cảm thấy câu nói của Vương Nhất Soái thật đúng: Nếu còn yêu mạng, rời xa Tô Nhiên.

Nhưng mà ngay từ đầu, anh với Tô Nhiên liền dính với nhau không rõ lý do, từ đó về sau, Tô Nhiên hình như biến luôn thành một khối thuốc cao bôi trên da chó tồn tại, làm cho anh muốn bỏ cũng không xong. Kỳ thật, anh cũng chưa từng có ý nghĩ này.

Trầm Thần trầm mặt một chút, mới thanh âm buồn bực nói: "Cũng không phải không thể."

Lời này vừa truyền qua điện thoại, Tô Nhiên lần thứ hai sợ run một chút, Trầm Thần từ khi nào bắt đầu nghe theo lời của cô rồi lại nói những lời đầy thuốc nổ như thế? Đây mà là Trầm Thần sao?

"Ặc, phối hợp với tôi thế này, vậy anh mang tôi về nhà hay là tôi mang anh về nhà hả?" Tô Nhiên cũng thuận thế nói thêm, khó được dịp Trầm Thần chủ động như thế này a.

"Tùy cô." Trầm thần lời giản dị, ý sâu xa.

Anh ta có thể phối hợp đến loại trình độ này, đã làm cho Tô Nhiên lú lờ.

"Vậy anh sẽ giới thiệu với ba mẹ anh thế nào về tôi hả?" Tô Nhiên chờ mong đáp án mà Trầm Thần sẽ trả lời.

"Tự giới thiệu!" Trầm thần hừ cười một tiếng, nói.

"Được lắm, tôi đây sẽ giới thiệu tôi là bạn gái của anh!" Tô Nhiên nói.

Trầm Thần vẫn là một bộ dáng không sao cả như cũ, "Tùy cô."

Tô Nhiên buồn bực, "Đức hạnh này của anh làm sao có thể theo đuổi được cô gái mình thích hử, cho dù thật sự theo đuổi được, sớm muộn gì cũng bị anh làm cho tức giận mà chạy mất!"

Lúc Tô Nhiên và Trầm Thần quay trở về bàn rượu, rượu trên bàn cũng đã uống gần hết, mọi người ồn ào còn muốn nháo động phòng.

Tô Nhiên rất bội phục đám đàn ông kia, đã uống đến xiêu xiêu vẹo vẹo, còn có thể tiếp tục mạnh mẽ nhảy chồm chồm đi nháo động phòng. Sau đó còn chụp rất nhiều ảnh với mọi người.

Tô Nhiên mỗi lần đều tránh ở một bên, không phải cúi đầu để người ta chỉ chụp được thân thì là lấy tay che mặt.

Trầm Thần nhìn những tấm ảnh chụp trong máy, chỉ vào bạn Tô đang che mặt nói: "Tôi thật tò mò lúc cô kết hôn mặc áo cưới chụp ảnh có phải cũng muốn che mặt hay không nhì, chồng cô không biết sẽ có phản ứng thế nào."

Tô Nhiên không cho là đúng, "Anh rất muốn biết phải không?"

Trầm Thần gật gật đầu, "Đúng vậy, rất muốn biết."

Tô Nhiên cười gian, hệt như quỷ râu xanh nhìn thấy cô gái xinh đẹp, "Rất dễ mà, đến đây đi, chúng ta chụp thử một bộ anh sẽ biết liền!"

Trầm Thần trợn mắt liếc cô một cái.

Trầm Thần tỉnh rượu nhanh, lúc ấy đã thanh tỉnh giống như Tô Nhiên rồi.

Mọi người thấy hai người họ đang xem ảnh chụp, bèn kéo họ lại, khó tránh khỏi muốn khai đao từ bọn họ đầu tiên.

Tổng Miêu đã có bầu hơn bốn tháng, trước một số biện pháp chính người mà đám nháo động phòng kia bày ra, vì để an toàn liền tìm bạn phù dâu thay thế.

Ồn ào một lúc xong, bọn họ yêu cầu Trầm Thần và Tô Nhiên thay Vương Nhất Soái và Tổng Miêu chống đỡ hai mươi cái.

Tô Nhiên nằm trên giường, Trầm Thần hai tay chống tại hai bên đầu cô.

Tô Nhiên nghĩ, vừa rồi Trầm Thần đã giải vây giúp cô rồi, lúc này không thể để cho anh bị mất mặt trước các anh em nữa, thực tự giác ngồi ở mép giường nói: "Ai sợ ai! Bây giờ các người chính chúng tôi a, chờ các người kết hôn ta đây nhất định có oán báo oán có thù báo thù!"

Trầm Thần cũng bị đẩy đến bên cạnh Tô Nhiên, bắt đắ dĩ cởi áo khoác phối hợp.

Tô Nhiên nằm xuống, nói với Trầm Thần: "Không cho phép roi xuống, bằng không anh chết chắc rồi!"

Hai mươi cái chống đỡ đương nhiên không làm khó được Trầm Thần, nhưng cái đồng hồ bằng cầu hữu* còn đang ở đây, còn có chút nguy hiểm phải đề phòng a. Mà cái người Trầm Thần này, một khi đáp ứng chuyện gì tuyệt đối sẽ dốc hết sức làm. Trước vài lần quấy nhiễu không thành công, không thể làm cho Trầm Thần ngã xuống người Tô Nhiên, chú rể đột nhiên nổi ác tâm, xuống tay không lưu tình túm lấy tay Trầm Thần kéo một cái, Trầm Thần liền ngã xuống.

(*hồ bằng cầu hữu: bạn bè không tốt -> ở đây chỉ là nói đùa thôi vì mọi người bày mưu chơi xấu 2 anh chị này này)

Mọi người cười ồ lên, Tô Nhiên và Trầm Thần lại thật sự xấu hổ.

Không có miếng đối miếng, nhưng mà bởi vì Trầm Thần cố ý cúi đầu né tránh, mặt chạm đúng ngực Tô Nhiên. .... (Mìn: oác, sao 2 người không quay về cùng một bên ý, cơ mà nếu không ăn ý mà hôn thật đó a =)))

Sau đó trong đêm nay, hai người cũng chưa nói chuyện với đối phương, ánh mắt mà cố ý vô tình chạm nhau là lập tức hai bên vang lên tiếng cười của người khác.

Mãi đến 11 giờ, vì lo lắng cho cái thai trong bụng cô dâu, mọi người mới tan tiệc chuẩn bị rời khách sạn.

Trầm Thần mở cửa xe đưa các bạn học nữ đi, mấy bạn học nam thì được một người lái xe đến đưa đi.

Lúc ở trên xe, Tô Nhiên ngồi chéo phía sau nhìn thấy sườn mặt Trầm Thần, bóng mờ làm cho cô nhìn không phải thực rõ ràng, Tô Nhiên thật sự thấy có chút đa cảm thương tâm.

Lúc này chia ly, e rằng phải đợi đến hôn lễ của cô hoặc của Trầm Thần mới có khả năng gặp lại.

Trước kia còn cảm thấy thực lâu, nhưng thấy Vương Nhất Suất và Tống Miêu kết hôn như vậy, Tô Nhiên đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, dường như thực gấp gáp, hai năm tiếp tục trôi qua, cô sẽ trở thành thẳng nữ đúng tiêu chuẩn mất thôi.

(thằng là thừa -> thẳng nữ gần như là gái ế nha ^^)

Cô thực muốn học lời nói quái đản trong TV kia, nói với Trầm Thần rằng: Trầm Thần, nếu đến khi 28 tuổi, chúng ta nam chưa hôn nữ chưa gả lại không có đối tượng, hai chúng ta thử hẹn hò với nhau xem thế nào?

Nhưng Tô Nhiên là một nữ lưu manh như vậy, lại không làm sao nói nổi câu nói này.

Bạn đang đọc truyện *Con Thỏ Ẩn Cô Gái Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hạ: Con thỏ cảm thú

Ngày hôm sau là đầu tuần, Trầm Thuần phải giao ban, lúc Tô Nhiên về nhà, anh không đến tiễn được.

Tô Nhiên gửi tin nhắn cho Trầm Thần báo tin mình sẽ về, nếu đổi lại là trước kia, Tô Nhiên nhất định sẽ kêu gào Trầm Thần không có lương tâm, khó được dịp gặp mặt một lần cũng không chịu bỏ ra nửa ngày đến tiễn cô một chút.

Sau lần từ biệt này, Tô Nhiên cũng không gọi điện thoại cho Trầm Thần nói chuyện, kỳ quái là Trầm Thần cũng không gọi điện cho Tô Nhiên nữa.

Thình thoảng hai người chỉ tán gẫu một chút qua QQ hoặc gửi vài tin nhắn cho nhau.

Tô Nhiên thật không ngờ, cô lại chấm dứt độc thân trước Trầm Thần.

Khi Trầm Thần biết điều này, đã là cuối năm.

Trầm Thần hỏi cô vụng trộm tìm đàn ông lúc nào, Tô nhiên nói gần hai tháng.

Trầm Thần cảm di động trầm mặc nhìn những chữ trên màn hình, thì ra những lúc Tô Nhiên không chủ động nói cho anh biết bản thân cô thế nào, chính mình phải chờ hai tháng mới biết cô đã có bạn trai.

Tô Nhiên lại gửi một tin nhắn nói: "Cùng cũng phải cố lên a, không được tìm một cái cây mà treo cổ đầu đấy, thời đại này si tình không thể làm cơm ăn được đâu. Nếu tôi kết hôn trước, anh liền không chinh được tôi đâu, bởi vì chờ lúc anh kết hôn chắc chắn tôi sẽ trả thù chinh lại a."

Trầm Thần trả lời cô: "Ha ha, chờ uống rượu mừng của cô."

Lúc Tô Nhiên nhận được tin nhắn này, trong lòng đột nhiên có cảm giác không thoải mái, loại không thoải mái này lơ mơ xuất hiện trong lòng, làm cho Tô Nhiên không hiểu nguyên nhân, lại cảm thấy cảm giác này thực khác thường, nhưng lại không nên có.

Tình yêu của Tô Nhiên không duy trì được lâu đã kết thúc, hình như dài ba tháng lẻ chín ngày.

Từ sau hôn lễ của Tống Miêu, Tô Nhiên lần đầu tiên gọi điện thoại cho Trầm Thần chính là để nói mình thất tình, lại độc thân cùng anh rồi.

Trầm Thần nói yêu cầu của cô rất cao, hai người ở cùng nhau, phải chấp nhận và nhường nhịn, mới có thể qua cả đời.

Tô Nhiên nói: "Tôi với anh ấy lúc bắt đầu cũng nghĩ như vậy, nhưng sau này lại cảm thấy không chấp nhận nổi."

Trầm Thần ở đầu kia điện thoại trầm mặc.

Tô Nhiên cũng không để ý, ra về thoải mái lại hỏi cái vấn đề kia: "Trầm Thần, chúng ta tại sao không thể thành một đôi hả?"

Lúc trước hai người họ đều có tình yêu riêng, cho nên người khác nói sao về bọn họ, lúc bọn họ mặt đối mặt cũng sẽ không xấu hổ đỏ mặt chút nào, bởi vì cả hai đều biết đối phương không có cái ý nghĩ này.

Tô Nhiên từ trung học đã bắt đầu thích một nam sinh, đến khi học xong đại học cũng vẫn thích người đó, Trầm Thần từng hỏi cô vì sao kiên trì nhiều năm như thế, đột nhiên lại nghĩ thông, tình nguyện chấp dứt cuộc sống độc thân.

Tô Nhiên nói: "Trước kia tôi cảm thấy trong mắt tôi, không ai có thể tốt hơn anh ấy, hiện giờ không cảm thấy thế nữa, tôi cảm thấy bản thân cũng rất tốt rồi."

Trầm Thần khẽ cười một tiếng, nói: "Vấn đề này cô hỏi tôi quá nhiều lần rồi."

"Nhưng anh chưa từng trả lời tôi." Tô Nhiên nói, "Nếu, tôi nói nếu a, mà nếu đương nhiên là không thật," Tô Nhiên nhấn mạnh nhiều lần, "Tôi nói nếu, có một ngày tôi thật sự thích anh, anh lại không có bạn gái, anh sẽ chọn tôi sao?"

Cây đây mấy tháng, Trầm Thần đã được gặp lại Tô Nhiên điên điên khùng khùng trước kia, tuy rằng cũng không quá hào phóng như trước kia, nhưng mà bản chất không thay đổi, cho nên Tô Nhiên cũng sẽ không ngoại ệ.

"Chuyện không có khả năng như thế tự nhiên muốn tôi nghĩ làm gì, cô nghĩ đồng nghĩ tây, không bằng ngắm lại làm sao để tìm được người đàn ông yêu cô." Trầm Thần nói.

Tô Nhiên nói: "Tôi đột nhiên cảm thấy, trong tất cả những người đàn ông mà tôi quen biết, anh là người hiểu tôi nhất, làm sao bây giờ?"

Tô Nhiên không vui, trong lòng rất khó chịu, ôm điện thoại liền khóc.

Những lời nói như bị ghen lại ở cổ họng làm Trầm Thần nói không nên lời, nghe âm thanh ghen ngào chịu đựng đến khóc lớn của Tô Nhiên từ đầu bên kia truyền đến, khóc lớn xong lại là tiếng nức nở, đến cuối cùng là âm thanh tút tút của điện thoại.

Trầm Thần nghĩ, Tô Nhiên quả nhiên không phải là không tim không phổi như bề ngoài, trên thực tế suy nghĩ của cô tinh tế hơn bất kì ai khác. Cô hẳn là rất thích người bạn trai mới chia tay kia, nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại chia tay a, nếu không cô sao lại khó chịu như thế? Đây là lần đầu tiên Trầm Thần nghe thấy Tô Nhiên khóc, tuy rằng không kinh thiên động địa, nhưng vẫn để lại rung động không nhỏ trong lòng Trầm Thần.

Tổng Miêu sinh được một bé trai đặt tên là Vương Tử, ý tứ chính là "vương tử" (con vua), đây là tên do Tô Nhiên nghĩ ra, lúc đưa bé đầy tháng Tô Nhiên và Trầm Thần đều đến dự.

Trầm Thần nhìn Tô Nhiên một thân áo khoác đen, khăn quàng màu đỏ vòng quanh cổ, cười trừ đùa đứa trẻ trong lòng Tổng Miêu, giống như là người trầm lặng nghiêm túc nhìn thấy vật mình yêu thích nhưng cũng không dám biểu hiện ra cảm giác quá mức yêu thích. Chỉ mới nửa năm, sức sống trên người Tô Nhiên dường như bị quét mất một tầng.

Bạn đang đọc truyện *Con Thỏ Ẩn Cỏ Gài Hang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Cái nữ chiến sĩ Tô Nhiên cả người tràn ngập sức sống linh tinh cổ quái như kim cương, khi hưng trí lên có thể sơn cả cái phòng tắm nhà người ta thành màu đỏ, hại mọi người sợ chết khiếp, bây giờ lại biến thành thế này.

Tiểu Vương Tử thái ra, Tổng Miêu nhờ Tô Nhiên xuống lấy lấy tã giúp đứa nhỏ.

Tô Nhiên vừa đi, Tổng Miêu lập tức hỏi Trầm Thần: "Anh không thấy là Tô Nhiên có điểm là lạ sao?"

Trầm Thần ngần ra, thì ra không chỉ có anh cảm thấy Tô Nhiên thay đổi.

Anh cười cười nói: "Cô ấy vẫn vậy, rối loạn thần kinh."

Anh thật hy vọng Tô Nhiên vẫn rối loạn thần kinh như trước.

Tổng Miêu còn nói: "Không phải, tôi cảm thấy có cảm giác không thể nói rõ, rất kỳ quái. Còn nữa, cô ấy nhìn thấy anh cũng không trêu chọc nữa, đây là điều làm tôi kinh ngạc nhất, trước kia cô ấy gặp anh tựa như thiên lôi gặp địa hỏa, miệng mà không đấu với anh vài câu sẽ không chịu được, anh xem

hôm nay đến đây cô ấy chưa nói với anh nửa câu nào.

Trầm Thần yên lặng nghe, trong ngực có cảm giác không đúng, ngay cả người ngoài đều cảm thấy, anh với Tô Nhiên không nên là như vậy.

Tổng Miêu theo trực giác cảm thấy Trầm Thần và Tô Nhiên đã xảy ra chuyện gì, "Hai người không có việc gì chứ?"

Trầm Thần nhếch nhếch lông mày, thoải mái nói: "Tôi với cô ấy có thể có chuyện gì, con người ai cũng có bí mật, chờ đến lúc cô ấy muốn nói, dù mọi người có không cho nói cô ấy cũng sẽ nói cho mà nghe a."

Tổng Miêu cũng không tiếp tục hỏi nữa, ôm đứa nhỏ rửa sạch sẽ. Lúc Tô Nhiên đi lên lầu, Tổng Miêu đang trò chuyện với Trầm Thần, hỏi anh: "Nghe Nhất Soái nói, công ty các anh có cô bé thích anh, thế nào? Không lo lắng gì sao? Anh xem, Tiểu Vương Tử đã tròn tháng, nếu anh không cố lên, đến khi con anh ra đời, có khi Vương Tử đã học tiểu học rồi a."

"Nói sau." Trầm Thần chẳng lời lắp lửng nước đôi, quay đầu liền thấy Tô Nhiên đứng ở cửa.

Tô Nhiên nghe nói như thế, ngẩn ngơ một chút, ngay cả cô cũng chưa phát hiện, Trầm Thần thấy cô thất thần được một lát, sau đó mới giật mình bừng tỉnh đem tã lại đưa cho Tổng Miêu.

Tô Nhiên thay đổi, ai nấy đều nhận thấy, nhưng lại không ai biết vì sao, ngay cả Trầm Thần cũng cảm thấy Tô Nhiên càng ngày càng làm cho người ta có cảm giác nhìn không thấu. Tô Nhiên đối xử với anh cũng không giống trước đây nữa.

Tổng Miêu mời Tô Nhiên ở lại chơi vài ngày, Tô Nhiên vui vẻ đáp ứng, gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ phép.

Tô Nhiên nói Trầm Thần mang cô đi chơi, Trầm Thần sợ nhất chính là đi dạo phố với phụ nữ, nhưng nhìn thấy bộ dáng Tô Nhiên như vậy, trong lòng không đành liền đáp ứng.

Tô Nhiên rút cổ đi bên cạnh Trầm Thần, hai tay đút trong túi áo khoác của mình, im lặng đến kỳ cục. Nếu là trước kia, Tô Nhiên sẽ thực không biết xấu hổ đút tay vào túi áo Trầm Thần cho xem.

Trầm Thần nói: "Tô Nhiên cô không đến mức thất tình cũng giống như cha mẹ chết như thế chứ?"

Trầm Thần không phải là sẽ không nói lời ác độc, mà là bởi vì khó có chuyện gì làm anh cảm thấy có thể nói lời ác độc.

Tô Nhiên nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ vai anh nói: "Trầm Thần anh không hợp nói lời ác độc một chút nào đâu."

Trầm Thần cũng cười, nói: "Tôi đây là nói thẳng, cô làm sao vậy?"

"Thất tình a, thiếu đàn ông a!" Tô Nhiên hàm hồ nói, "Lão tử đây thiếu đàn ông lâu lắm rồi, thật vất vả mới có một người không lâu lại chia tay, anh có đàn ông không giới thiệu cho tôi đi? Phụ nữ dưới bốn mươi mạnh như hổ, thiếu đàn ông lâu quá cũng sẽ chết khô đó, cho nên giới thiệu vài người đàn ông làm cho tôi dễ chịu chút đi cưng à!"

Trầm Thần cười nhẹ một tiếng: "Không đứng đắn."

Tô Nhiên không vui, ngữ khí trầm xuống: "Đúng, chỉ có anh là đứng đắn."

Tô Nhiên đột nhiên giận dữ không rõ nguyên nhân, loại hi nộ vô thường này của cô Trầm Thần không phải là chưa thấy bao giờ, nhưng mỗi lần đều là trên đùa thôi, qua một lúc tự cô lại mang theo luôn mặt tươi cười dán trên người anh như không có việc gì xảy ra.

Lúc này Trầm Thần lại cảm thấy Tô Nhiên sẽ không giống như những lần trước, quay đầu lập tức nở nụ cười nữa. Trong lòng Tô Nhiên bị những lời nói kia đâm một nhát, đau đớn như kim châm.

Trầm Thần yên lặng thở dài, phụ nữ đúng là loài động vật không thể đoán trước, loại phụ nữ giống Tô Nhiên lại càng như vậy. (Min: hừ! đàn ông mới khó đoán + khó chịu ý... *đắm đá*)

Thời điểm cô bình thường, chính là thời điểm mà người khác không bình thường, hiện giờ cô thoạt nhìn là bình thường, nhưng thực chất là không bình thường.

Lúc Tô Nhiên bình thường Trầm Thần còn không đoán nổi cô, huống chi hiện giờ Tô Nhiên còn không bình thường a.....

Vấn đề của Tô Nhiên, hiển nhiên đã từ vấn đề cá nhân phát triển thành vấn đề tập thể.

Vương Nhất Soái nói: "Trầm Thần, Tô Nhiên không phải là thất tình sao? Là bạn bè, ở thời điểm cần thiết phải đảm đương luôn làm người đàn ông của cô ấy chứ, tôi là đàn ông đã có gia đình, đương nhiên không thể làm vậy, mà cậu a Trầm Thần, độc thân, quan hệ với Tô Nhiên trước giờ tốt nhất, cậu không vào địa ngục ai vào địa ngục nhỉ?"

Trầm Thần khe khẽ thở dài, nói: "Vương đại soái, cậu nhầm chán không có việc gì làm thì thay tã cho con đi."

"Này, cậu với Tô Nhiên vốn là vô cùng xứng đôi còn gì?" Vương Nhất Soái không phục, "Nếu cậu có thể bắt được Tô Nhiên sớm một chút, hai người

còn phải tìm đối tượng khắp nơi như bấy giờ sao? Tô Nhiên không tốt sao? Tôi thấy cô ấy đối với cậu rất tốt, cô ấy đối với người khác có tốt bằng với cậu sao?

"....." Trầm Thần hết chỗ nói rồi, anh lười giải thích lúc trước anh với Tô Nhiên đều có tình yêu riêng, hai người lấy thân phận bạn bè đối với nhau lâu như thế, làm sao có khả năng phát triển thành tình nhân, nhìn một người đã nhìn suốt năm năm mà không động tâm, chẳng lẽ tự nhiên tìm đập tình thích được à? Nhưng lời nói của Vương Nhất Soái, tồn tại trong đầu Trầm Thần không cách nào xóa được.

Trước giờ có bao nhiêu người đã nói với anh như thế rồi, lời này Vương Nhất Soái cũng không chỉ nói qua một lần, nhưng trong đầu anh vẫn vô thức hiện lên hình ảnh lúc Tống Miêu nhờ Tô Nhiên xuống lầu lấy tã, vẻ mặt ngẩn ra của Tô Nhiên ở cửa, những lời nói xưa cũ này bỗng chốc hiện hết ra, nhưng ý nghĩa của nó đối với anh lại không giống như trước. Mà cụ thể không giống ở chỗ nào, bản thân Trầm Thần cũng không nói rõ được.

Trầm Thần có chút phiền lòng, bắt đầu miên man suy nghĩ, xong lại nghĩ đến nếu Tô Nhiên biết anh vì điều này mà phiền lòng, nhất định sẽ cười nhạo anh giống như phụ nữ có thai hay miên man suy nghĩ. Nghĩ đến chính mình bỗng nhiên lại để ý Tô Nhiên nghĩ thế nào về mình, Trầm Thần giật mình.

Có một lần Tô Nhiên hỏi anh bọn họ vì sao không thể thành một đôi, Trầm Thần thuận miệng nói một câu "Giống như đàn ông thì ai muốn", Tô Nhiên cả giận nói: "Làm như tôi thích loại giống phụ nữ như anh ý, lão tử đây thích người đàn ông nào trấn áp được lão tử!"

Trấn áp được? Trầm Thần suy nghĩ về việc ai có bản lĩnh trấn áp được Tô Nhiên này, người đó chắc hẳn cũng không thích phụ nữ hiếu thắng như Tô Nhiên.

Nếu có một ngày anh có thể trấn áp được Tô Nhiên, không phải anh có bản lĩnh, thì chính là Tô Nhiên thật sự yêu thương anh.

Kỳ thật người ta đối với sự phối hợp ngẫu nhiên cũng không phải có yêu cầu cao như thế, nếu người đó hợp ý, những yêu cầu nhỏ nhặt sẽ không thành vấn đề.

Nhưng mà loại ý tưởng này suy nghĩ thế là đủ rồi, cô nàng Tô Nhiên nếu thích anh, đã sớm ăn anh sạch sẽ rồi, còn có thể để lại anh trong sạch thuần khiết như bãi cỏ trên bình địa thế này sao?

Con thỏ cũng không ăn cỏ gần hàng, huống chi là Tô Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Con Thỏ Ăn Cỏ Gần Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Trầm Thần lấy kính mắt ra, day day huyết thái dương, đầu đầu nói: "Làm ơn đừng nói nữa, Tô Nhiên sẽ không thích tôi a."

Tô Nhiên đang găm táo xuất hiện ở cửa, kỳ quái nói: "Ai nói tôi sẽ không thích anh, tôi vẫn đều thích anh nhất mà? Chẳng lẽ còn muốn tôi thổ lộ với anh lần nữa sao?"

Trầm Thần mỗi lần nhìn thấy người đàn ông nào bộ dáng không xấu, sẽ nói với Tô Nhiên rằng anh ta không tệ, cô có thể cân nhắc kìa, Tô Nhiên đều nói "Tôi yêu anh nhất, tôi sẽ quấn quýt lấy anh", "Trầm Thần, anh có ghét tôi không? Nếu không sao lại bảo tôi cân nhắc với người đàn ông khác?", "Anh thật không biết phúc hậu, người ta rõ ràng thích anh", "Anh cười tôi đi, tôi gả cho anh, tôi sẽ không cân nhắc người đàn ông khác", "Cùng với một người không biết gốc gác mà nói chuyện yêu đương, tôi tình nguyện chọn anh a!"

Vương Nhất Soái vừa thấy tình hình không ổn, bật người dậy vỗ vỗ vai Trầm Thần nói: "Người anh em, bảo trọng, tôi đi thay tã cho Tiểu Vương Tử!" Sau đó chuẩn mất.

Trầm Thần bất đắc dĩ cười cười, đây là anh em hả.....

Tô Nhiên chưa nói gì với Trầm Thần, nhưng trong ngực Trầm Thần càng trống không.

"Tô Nhiên, cô vẫn nên đối với tôi phản ứng một chút đi chứ, tôi cảm thấy cô như thế thật đáng sợ." Tô Nhiên định đi, Trầm Thần chạy tới giữ chặt cô.

"Làm sao? Anh muốn ăn đòn hả?" Tô Nhiên liếc trắng mắt, đưa tay phui tay anh ra. Thế nhưng chưa có bùng nổ mà chỉ dựng hết lông lên thét chói tai thôi: "Cái gì? Anh nói tôi đáng sợ? Tôi làm sao mà đáng sợ? Trầm Thần anh mà không nói rõ anh đừng hòng sống được!"

Trầm Thần học theo tinh thần hoạt bát của Tô Nhiên trước kia, lại duỗi tay bắt lấy cô, "Tô Nhiên, xem như tôi lỡ lời đi, cô đừng tức giận."

"Trầm thần, anh chưa nói lời lỗi, nếu lời anh nói là sự thật, vấn đề là ở tôi chứ không phải ở anh." Tô Nhiên ngẩng đầu chống lại ánh mắt anh, còn nghiêm túc nói. (Min: lúc xù lông lúc nghiêm túc! Mô phật!!!)

Khoảng cách giữa hai người rất gần, một người hơi hơi cúi đầu một người ngẩng đầu lên. Chiều cao của bọn họ thực sự rất thích hợp, làm cho tự thể này

càng thêm hoàn mỹ, từ xa nhìn lại rất giống một đôi tình nhân, đứng gần mà xem vẫn là đôi trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Trầm Thần hồ nghi, "Vấn đề gì cơ?"

Tô Nhiên nhìn anh thật lâu không nói lời này, cuối cùng xoay người đẩy tay anh ra, thấp giọng nói: "Trầm Thần, cái nếu không thể xảy ra kia, hình như trở thành sự thật mất rồi." Sau đó chạy như trốn xuống dưới lầu.

Trầm Thần lẳng lẳng đứng ở cửa, anh không phải thực hiểu lời Tô Nhiên nói, lại cũng như không phải hoàn toàn không rõ.

Tô Nhiên bắt đầu trốn tránh Trầm Thần, hai người gặp mặt sẽ thấy xấu hổ, Trầm Thần liền lấy cớ nói phải về công ty, sau đó rời đi.

Tô Nhiên tựa như mất hết sức lực, cô đã sớm biết rằng nói ra sẽ là loại kết cục này. Quả nhiên lời nói trên mạng không phải là giả, vĩnh viễn không nên động tâm với tri kỉ.

Cô làm sao lại đột nhiên động tâm với Trầm Thần a.

Tô Nhiên thu dọn hành lý chuẩn bị về nhà, Tống Miêu mơ hồ cảm thấy Trầm Thần và Tô Nhiên mấy ngày nay đã xảy ra việc gì đó, bằng không sau khi Trầm Thần trở về, Tô Nhiên cũng nói phải đi, cô nói Trầm Thần tới đón Tô Nhiên đến nhà ga, Trầm Thần sao lại nói không rảnh?

Tô Nhiên nhấn cho Trầm Thần một cái tin cuối cùng: Tôi đi rồi, bây giờ sẽ xóa số của anh, yên tâm.

Trầm Thần chạy mất, là bị cô dọa chạy, trong lòng cô hiểu được. Cô đối với anh không nên động tâm, cho dù về sau có có liên hệ với anh đi nữa, Trầm Thần có thể sẽ không nhường nhịn cô như trước kia nữa rồi.

Tô Nhiên nghĩ, so với việc lưu giữ những vương vấn linh tinh, không bằng cắt đứt hoàn toàn, qua một thời gian sau, cô sẽ nghĩ thông suốt giống như trước thôi. Nhưng cảm tình nhiều năm như thế, tuy nói là làm bạn bè nhiều năm như thế, sao có thể nói quên là quên, ý nghĩa của Trầm Thần với Tô Nhiên, đã vượt rất xa cảm tình của một cô gái đối với một người đàn ông rồi.

Tô Nhiên thật không ngờ, lúc cô sắp rời khỏi nhà Tống Miêu, Trầm Thần lại xuất hiện.

Tống Miêu ôm Vương Tử, vui vẻ nói: "Phòng này để cho các vị giải quyết nha."

Tô Nhiên ngẩn ngơ một lát, không biết làm sao nhìn Trầm Thần.

Trầm Thần đóng cửa phòng, lấy điện thoại của cô ra kiểm tra, nhìn thấy tên mình vẫn còn, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi: "Em dám xóa thử xem!"

Tô Nhiên nở nụ cười, Trầm Thần lần đầu tiên nhìn thấy cô ngượng ngùng cúi đầu cầm lấy điện thoại của mình. "Đây là chưa kịp xóa."

"Ai tin!" Trầm Thần không lưu tình chút nào vạch trần cô.

"Hiện tại ai cũng biết em thất tình, Trầm Thần anh phải bồi thường danh tiết cho em." Tô Nhiên nói.

Trầm Thần đầy đầu hắc tuyến, "Loại danh tiết này phải bồi thường thế nào?"

"Đem danh tiết của anh cho em." Tô Nhiên còn nói.

"Anh chỉ còn trinh tiết thôi, danh tiết từ lúc đại học đã bị em phá hủy rồi." Trầm Thần nhếch miệng cười, lúc nói chuyện yết hầu hơi động, Tô Nhiên nhìn thấy trong lòng xôn xao. (Min: ặc ặc *xiu*)

Tô Nhiên như sói như hổ, cắn yết hầu của anh một ngụm.

Trầm Thần kêu một tiếng đau đớn, gian nan nói: "Tô Nhiên, cô gái này là cầm thú."

Tô Nhiên giật giật răng nanh, nhẹ nhàng gặm gặm, làm cho trong lòng Trầm Thần cũng bắt đầu nổi lửa mạnh mẽ.

Tô Nhiên ngừng đầu mơ mơ màng màng nhìn Trầm Thần, nói: "Đúng, em chính là cầm thú, hiện giờ thú tính đang bộc phát quá mức."

Trầm Thần hé miệng nở nụ cười, đẩy Tô Nhiên lên trên giường ngăn chặn lời nói của cô: "Có anh ở đây, sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma đâu."

Tô Nhiên khe khẽ một tiếng: "Sẽ không tẩu hỏa nhập ma nhưng là sẽ tẩu hỏa ....."

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Con Thỏ Ẩn Cỏ Gần Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

